



РАЗКАЯНИЕ

Асенъ бѣ вѣчно непослушенъ,
немиренъ, много пакостливъ;
стсеше често нѣйде сгушенъ,
невидимъ, таенъ, мълчаливъ.
Веднѣжъ излѣзе на полето
и скри се въ сѣнчестъ храсталакъ;
наблизо, срѣдъ трева и цвѣте,
накаца птичешки роякъ.
Асенъ ржцетѣ си повдигна,
прицели се съсъ камѣкъ, и
роякътъ надалечъ отлитна
съ тревоженъ гласъ, къмъ висини.
Прибѣгна той съсъ стѣпки леки:
тамъ птичка, съ счупено крило,
прострѣла бѣ за сънь навѣки
безжизненото си тѣло.
Асенъ я взе и трѣгна бавно
подъ свѣтналия небосклонъ,
и струваше му се — отдавна,
че бѣ напустналъ бащинъ домъ.
Погледна пѣстрата пѣтека:
пакъ птички пѣяха вѣвъ хоръ,
накацали въ тревата мека,
подъ лжчезарния просторъ.
Срѣдъ неспокойна, жална глѣчка
тѣ бѣха, сякашъ, при мъртвецъ
и отъ листа, цвѣтенца, сжчки
плетѣха, може би, вѣнецъ.
Назадъ се върна и я сложи
на сжщото мѣсто. Съсъ страхъ
продума: „О, прости ме, Боже,
убихъ я азъ и сторихъ грѣхъ!...
Небето въ облаци стѣмни се.
Отъ мжка той се разтѣжи, —
закрачи плахо къмъ дома си,
въ очи му бликаха сълзи.